

ΣΑΑΝΤΙ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΚΑΙ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ:

«Ο ΚΗΠΟΣ ΜΕ ΤΑ ΡΟΔΑ»

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΑΔΑΜ

Τα παιδιά του Αδάμ είναι τα άκρα ενός σώματος,
Μοιράζονται όλα την ίδια ρίζα.
Όταν ένα άκρο περνάει τις μέρες του σε πόνο,
Τα άλλα άκρα δε γίνεται να ησυχάσουν.
Εσύ που δεν νιώθεις τον πόνο του άλλου,
Δεν σου αξίζει να ονομάζεσαι άνθρωπος.

ΕΡΩΤΙΚΟΣ ΥΜΝΟΣ

Εκείνος που κρατάς, Μια ευτυχία, πάντοτε νέα γνωρίζει
Ο άφθαρτος παράδεισός του, Δεν τον αφήνει να γεράσει
Από όταν σε βλέπω, ξέρω, Πού την ικεσία μου να στρέψω
Την προσευχή μου προς την δική σου, Ανατολή θα υψώσω.

Την πύλη του βωμού σπινθηροβολεί, Το μέτωπο σου
Από του πνεύματος μου τον αγρό, Ευλόγησα τον κόσμο τον απτό
Σε αυτόν έχει την λάμψη της, Η αγάπη η πιο πολύτιμη
Τον κόσμο τον έχω αρνηθεί, Τι μπορεί ο κόσμος να μου δώσει;

Η λάμψη των ματιών σου, Η δυστυχία μου είναι
Θα σ αγαπώ όμως, όσο η πνοή, Πνοή ζωής θα μου δίνει
Και τρέμοντας από έρωτα, Την πνοή της ζωής θα αφήσω.

Όταν στολίζεσαι, ο έρωτας κρούει, Πολύβουρα τύμπανα
Κι εραστές, πλήθος εραστών, Το πέρασμα σου ακολουθούνε
Μα ο εραστής ο αληθινός, Από τις πληγές σου δεν πεθαίνει
Το δηλητήριο που κερνάς Κρυστάλλινο νερό είναι για κείνον.

Το φως που αφήνεις πίσω σου, Ο Σααντί ακολουθεί
Κάθε άλλος δρόμος θα ήταν, Νύχτας χωρίς άστρα δρόμος.

Το ανθρώπινο ψέμα

Ένας βασιλιάς ήταν έτοιμος να γνέψει για να θανατωθεί ένας καταδικασμένος αιχμάλωτος πολέμου. Ο δυστυχισμένος εκείνος, μην έχοντας πια καμιά ελπίδα, ξεστόμιζε στη γλώσσα του, όλες τις βρισιές που μπορούσε να σκεφτεί. Ο βασιλιάς ρώτησε τον αυλικό του τι έλεγε εκείνος ο άνθρωπος. "Ω, βασιλιά", είπε ο αυλικός, "ο δύσμοιρος αυτός φωνάζει ότι ο παράδεισος είναι για εκείνους που συγχωρούν και ελπίζει ότι τα λόγια τούτα θα γίνουν τα πανιά που θα τον οδηγήσουν στο λιμάνι της επιείκειάς σου". Πράγματι, ο βασιλιάς συγκινήθηκε και του χάρισε τη ζωή. Ένας άλλος αυλικός, εχθρός του πρώτου, είπε τότε: "Είναι ανάξιο, άνθρωποι σαν και του λόγου μας να μη λέμε την αλήθεια μπροστά στο βασιλιά. Αυτός ο αιχμάλωτος πρόφερε τις πιο φριχτές βρισιές βασιλιά μου". Ο βασιλιάς κοίταξε τον αυλικό οργισμένος και είπε: "Το ψέμα του είναι ανθρώπινο, ενώ η δική σου αλήθεια είναι απάνθρωπη: εκείνος θέλησε να σώσει έναν δυστυχισμένο, ενώ εσύ είχες σκοπό να τον οδηγήσεις στο χαμό. Το ψέμα που φέρνει τη σωτηρία είναι καλύτερο από την αλήθεια που εγκυμονεί την καταστροφή. Δυστυχία σε αυτόν που δε δίνει τις συμβουλές παρά μόνο για να κάνει κακό".

Ο γέρος παλαιστής

Κάποιος με το πέρασμα των χρόνων έγινε δάσκαλος στην τέχνη της πάλης, γνώριζε 360 τεχνικές και μπορούσε να παρουσιάζει μια λαβή για σχεδόν κάθε ημέρα του χρόνου. Ίσως λόγω της συμπάθειας του στο πρόσωπο ενός εκ των μαθητών του, του δίδαξε 359 λαβές, κρατώντας όμως μία για τον εαυτό του και με προσχήματα ανέβαλε τη διδαχή της. Τελικά, ο ταλαντούχος μαθητής έγινε τόσο καλός στην τέχνη της πάλης που δεν υπήρχε κανείς να τον αντιμετωπίσει. Ώσπου μία ημέρα λόγο της φήμης που είχε αποκτήσει βρέθηκε στην αυλή του βασιλιά και μπροστά του γεμάτος αυταρέσκεια καυχήθηκε πως "Οποιαδήποτε υπεροχή του δασκάλου μου οφείλεται στο σεβασμό που υποχρεωτικά του αποδίδω λόγο αρχαιότητας και επειδή είναι παιδαγωγός μου, πέρα από αυτά είμαι ισάξιος σε ικανότητες και διόλου κατώτερός του σε δύναμη". Η έλλειψη σεβασμού δυσαρέστησε τον βασιλιά. Διέταξε λοιπόν, αφού διαμορφωθεί χώρος κατάλληλος για την περίπτωση, να διεξαχθεί αγώνας πάλης. Υπουργοί του κράτους, ευγενείς της αυλής, και γενναίοι άνδρες απ' όλο το βασίλειο συγκεντρώθηκαν για να παρακολουθήσουν τον αγώνα. Με την έναρξη του τελετουργικού ο νέος, σαν ένας τεράστιος και δυνατός ελέφαντας, έσπευσε στην παλαιστρα με δύναμη τέτοια που θα μπορούσε να μετακινήσει ένα ολόκληρο βουνό εάν βρισκόταν μπροστά του. Ο δάσκαλος έχοντας επίγνωση ότι ο νέος είναι πιο δυνατός, τον αντιμετώπισε με την τεχνική που του είχε αποκρύψει. Απροετοίμαστος για κάτι τέτοιο ο μαθητής βρέθηκε στο έδαφος μετά την εκτέλεση της λαβής από το δάσκαλο, ο οποίος αφού τον έπιασε με τα δύο του χέρια τον σήκωσε πάνω από το κεφάλι του πριν τον ρίξει στο έδαφος, οδηγώντας το πλήθος σε ζητωκραυγές. βασιλιάς διέταξε να δοθούν στο δάσκαλο τιμητική τήβεννος και όμορφα δώρα. Απευθυνόμενος στο μαθητή του είπε: "Πρόδωσες τον ίδιο σου το

δάσκαλο και απέτυχε να υπερασπιστεί την προσβολή σου αυτή". Ο νέος τότε αποκρίθηκε: «Ω Άρχοντα, ο δάσκαλός μου δεν με κατέβαλλε με τη δύναμη και την ικανότητα του, αλλά με πονηριά και τέχνασμα της πάλης που απέφυγε να μου διδάξει. Χάρη σε αυτό το μικρό τέχνασμα είχε σήμερα το πάνω χέρι!»

Ο δάσκαλος τότε πήρε τον λόγο και είπε: «Είχα προετοιμάσει τον εαυτό μου για τη μέρα αυτή, γιατί όπως μας έχουν διδάξει οι σοφοί, δεν πρέπει να παραχωρούμε σε φίλο δύναμη τόση που να μπορεί να μας προκαλέσει κακό, σε περίπτωση που στραφεί εχθρικά εναντίον μας. Δεν έχετε μήπως ακούσει τα λόγια του ανθρώπου ο οποίος προδομένος από τον ίδιο του τον μαθητή είπε: *Είτε δεν υπάρχει πραγματικά καλή πίστη στο κόσμο ή κανείς έως τώρα δεν την έχει επιδείξει, διότι δεν υπήρξε άτομο το οποίο να διδάχθηκε από εμένα την τέχνη της τοξοβολίας και στο τέλος να μην με στοχοποιήσει*».